

[Udenrigsministeren.]

kofone Afrika, som vi, som hr. Poul Dam så rigtigt sagde, har forsømt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Ønskes der udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går forslaget til folketingsbeslutning direkte til anden (sidste) behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer af lov om internationalt udviklings samarbejde.

(Lovforslaget (nr. 186) findes i tillæg A. sp. 5121, fremsættelsen i tidenden sp. 3373).

Lovforslaget sættes til behandling.

Knud Nielsen: Det foreliggende lovforslag går ud på at udvide beløbsrammen for garantier mod tab på private kreditter, som ydes udviklingslandene. Beløbsrammen blev i 1962 fastsat til 150 mill. kr. og er senere gradvis blevet forhøjet til 1 milliard kr. Der stilles nu forslag om en yderligere udvidelse til 1,5 milliard kr. Da der er dokumenteret et behov herfor, og da denne fortsatte udvidelse af kreditrammen må siges at afspejle en gunstig tendens i vort samkvem med udviklingslandene, kan jeg på socialdemokratiets vegne tilsige forslaget støtte.

Det samme gælder for lovforslagets anden del, der åbner mulighed for indførelse, hvis dette ønskes, af præmiebetaling for kreditgarantier. Dette skal ses på baggrund af EF-forhandlinger om gennemførelse af ensartede præmie-satser for sådanne garantier.

Rørsted: Det foreliggende lovforslag om udvidelse af kreditgarantirammen for eksport til udviklingslandene kan mit parti tilslutte sig. Men også ved behandlingen af dette forslag vil jeg gerne gøre et par principielle betragtninger gældende vedrørende denne form for bistand til virksomheder, som øns-

sker at eksportere kapital eller kapitalgoder til udviklingslandene.

I forbindelse med debatten om de private kapitaloverførsler er ofte rejst spørgsmålet, om disse kapitaloverførsler overhovedet har nogen udviklingseffekt ude i udviklingslandene. Min opfattelse er, at de fleste udviklingslande tillægger en hurtig udbygning af deres industriapparat en høj prioritet, fordi de derved kan skabe arbejdspladser, stigende produktion og højere indkomster, og efter min opfattelse kan det ikke være vores opgave at afgøre, om denne prioritering er rigtig eller forkert. Det er op til udviklingslandene selv at bestemme om deres udviklingsplaner og de modeller, de vil anvende for deres udvikling.

Meget af den hjemlige debat om udviklingsbistand drejer sig om, hvordan vi mener det er bedst for udviklingslandene at gøre, og jeg mener egentlig, at de, der blander sig i udviklingslandenes prioritering og fremlægger såkaldt hjemmelavede skrivebordsplaner for, hvordan udviklingslandene bedst klarer deres opgaver, gør sig skyldig i en indblanding og i virkeligheden i en form for nykolonialisme. Det er og bliver formynderi, og jeg understreger: det må være udviklingslandenes eget valg, hvilken vej de vil gå.

Der er ikke tvivl om, at de private investeringer efterspørges af en række udviklingslande. Alene udnyttelsen af den ramme, vi har haft her, viser jo, at en række udviklingslande ønsker at betjene sig af de kreditgarantier, der her er tale om. De giver mulighed for at skaffe kapital til udnyttelse af landenes egne ressourcer og til en forarbejdning af de pågældende ressourcer på stedet, dvs. i udviklingslandet, hvor arbejdskraften er til stede, og hvor der er god brug for arbejdspladserne.

Kreditgarantiordningen, vi her behandler, giver udviklingslandene mulighed for køb af maskiner og industrielle anlæg i de industrialiserede lande. Jeg skal erkende, at disse indkøb fører til en gældssætning, det er der ingen tvivl om, men udviklingslandene foretager jo disse anskaffelser i forventning om, at indkøbene vil føre til en stigende produktion på grund af industrialisering, og at dette så på længere sigt vil åbne mulighed for en forrentning og tilbagebetaling af kreditterne. Denne politik er jo ikke ukendt her